

10. Manoah și familia sa

(Judecători 13)

Familia cu care dorim să ne ocupăm în continuare, este o familie mică: tata, mama și un fiu. În Judecători 13 ni se spune că la început căsnicia a fost fără copii, pentru că soția era sterilă. Numele ei nu este numit. Despre problema lipsei copiilor am scris deja într-un alt capitol, de aceea pot trece acum peste acest subiect. Fără îndoială, acești doi soți au adus durerea lor în rugăciune înaintea lui Dumnezeu.

Domnul Însuși i s-a arătat acestei femei, și anume „îngerul Domnului“, cum este El numit deseori înainte de „descoperirea Sa în trup“. Din cuvintele Sale se observă clar că știa foarte bine care era situația femeii. El i-a promis că va primi un fiu și că acesta va fi un nazireu al lui Dumnezeu. În Numeri 6 se găsește întreaga lege a nazireului. Aici sunt numite câteva puncte: părul nu va fi tăiat, nu va bea nici vin, nici altă băutură tare, nu va mânca nimic necurat.

Când soția i-a povestit soțului ei toate aceste cuvinte, Manoah a cerut ca bărbatul acela să mai vină o dată la ei. Dar nu pentru că nu putea crede; rugăciunea sa arată tocmai contrariul: „Te rog, Doamne, să mai vină la noi Omul lui Dumnezeu, pe care L-ai trimis, și să ne învețe ce să facem cu copilul care se va naște“ (Judecători 13.8).

Am scris deja despre necesitatea unei pregătiri în rugăciune cu privire la paternitate. Din nefericire, acest lucru este deseori neglijat. Cum ar putea fi îndeplinită lucrarea de educație a copiilor fără înțelepciunea de sus? Rugăciunea a fost ascultată. Manoah a avut ocazia să pună întrebări. Remarcabil este faptul că îngerul a spus abia după aceea ce trebuia să facă și să nu facă viitoarea mamă.

Sunt tot mai mult convins că secretul educației copiilor este în primul rând o problemă a autoeducației. Trebuie să ne pregătim deja înainte pentru aceasta. Stăpânirea de sine și disponerea de a se jertfi nu stau în firea femeii și mai puțin în cea a bărbatului. La început, chiar înainte de naștere, centrul de greutate se află la mamă. Ea poartă copilul și îl aduce pe lume. Ea îl hrănește și îl îngrijește. Primele influențe asupra copilului, atât corporale, cât și spirituale sunt exercitate de mamă. De aceea, soția trebuie să se pregătească pentru maternitatea care urmează. Deseori, viitoarele mame primesc tot felul de sfaturi, probabil bine intenționate. Și soția mea a primit astfel de sfaturi. Dar cele mai multe pot fi numite flecăreală. Din ceea ce îngerul i-a spus soției lui Manoah putem învăța multe. Nu mă refer la faptul că totul trebuie aplicat ad-literam. Dar folosirea abuzivă a alcoolului, fumatul, drogurile, medicamentele, tranchilizantele sunt dăunătoare bebelușului nenăscut, dar și mai târziu. Viitoarea mamă trebuie să învețe să renunțe la astfel de lucruri și probabil și la altele. Această autodisciplinare este necesară și pentru soț, dacă dorește să-și educe cu succes copiii.

Un exemplu în acest sens: am avut odată o vecină care căzuse în mrejele nicotinei. Deja dimineața când făcea curățenie, fuma țigară după țigară. Medicul a sfătuit-o să renunțe la această obișnuință din cauză că era gravidă. Dar nu a putut să se stăpânească. Urmările grave s-au arătat după naștere la copil. Atunci autoreproșurile au venit prea târziu!

Pentru părinții credincioși rugăciunea pentru înțelepciune în educarea copiilor lor este indispensabilă. O tânără pereche, pe care o cunoșteam bine, avea o fetiță foarte drăguță de trei ani. Într-o seară, sosi ora ca ea să meargă la culcare. La îndemnul de a da un sărut ca de obicei și să spună „Noapță bună!“, urmă un clar „Nu“. Oricât de mult a insistat tatăl, ea a rămas la „Nu“. O palmă ușoară nu a adus nicio schimbare. Nici amenințarea „te voi pune la colț“ nu a adus

niciun succes. Din mica gură răsuna mereu, tot mai îndărătnic, cuvântul „Nu“. Atunci tatăl a dus-o în altă cameră și a închis ușa. Abătuți, părinții au rămas un timp unul lângă altul.

Părinții cu mai mulți copii cunosc această perioadă grea a copiilor mici, când totul este negat, și învață încetul cu încetul cum se reacționează la ea. Pentru acești părinți a fost o experiență nouă și dureroasă. Mama a început să plângă. Ea era de părere că soțul trebuia să înceteze și să cedeze. Dar el nu se putea consola că voința micuței era mai puternică decât a sa. Aproape s-ar fi ajuns chiar la un schimb de cuvinte. Dar apoi au îngenuncheat și au cerut Domnului înțelepciune. Tatăl a deschis ușa și a spus prietenos: „Vino aici, Anne!“ Micuța veni veselă în cameră și spuse: „Noapte bună, tata! Noapte bună, mama!“ Le dădu un sărut și plecă la culcare mulțumită. A fost o ascultare a rugăciunii? Poate cineva care nu crede, are o altă explicație. Și eu am o explicație psihologică. Cred că tonul schimbat din vocea aspră a tatălui a distrus împotrivirea fetei. Totuși nu ezit să vorbesc aici despre ascultarea unei rugăciuni.

Pe un tablou am citit cuvintele: Rugăciunea schimbă totul. Acesta nu este un cuvânt din Biblie, totuși este adevărat. Această schimbare are loc mai întâi în inima celui care se roagă, așa cum a fost și aici cazul. De ar fi toți părinții conștienți de importanța rugăciunii pentru copiii lor și câteodată și împreună *cu* ei! Eu cred că aceasta i-ar învăța să aplice în mod corect autoritatea pe care le-a dat-o Dumnezeu. Dar cum stau lucrurile după ce copiii au crescut, au devenit independenți și au plecat de acasă? Rugăciunea rămâne și adesea va deveni mai intensă. Iar când apare conflictul între generații și părerile se izbesc unele de altele? Tocmai atunci, cu mai multă seriozitate!

Am spus deja că secretul educației este în primul rând o problemă a autoeducației. Acesta este modul în care putem fi un model bun pentru copiii noștri. „Exemplul este cea mai bună învățătură.“

Poate cunoașteți și dumneavoastră povestea despre fiul avertizat de tatăl lui din cauza comportamentului său. „Când eram de vârsta ta făceam alte lucruri.“ Apoi a înșirat tot felul de calități. „Poți să le spui și tu așa ceva mai târziu copiilor tăi?“ Răspunsul a fost: „Cred că da, dar nu știu dacă voi reuși să o fac cu aceeași mină nevinovată cu care ai făcut-o tu!“ Acesta a fost un răspuns brutal, stângaci; nu mulți copii vor spune așa ceva. Dar totuși, ochiul copiilor vede multe și urechea receptează multe. Dacă facem doar avertizări, dar de care nu ținem noi înșine seama, nu trebuie să ne așteptăm la vreun rezultat deosebit.

Pavel le scria filipenilor: „Ce ați și învățat și ați primit și ați auzit și ați văzut în mine, pe acestea faceți-le“ (Filipeni 4.9). Matthew Henry făcea următoarea observație la acest verset: „Ceea ce spunem altora are o mai mare putere dacă putem face referire la ceea ce au văzut ei la noi.“ O lecție importantă pentru educatori!

Mai este ceva interesant de observat cu privire la raportul soț-soție al acestei perechi. Când și-au arătat mulțumirea prin aducerea unei jertfe, au văzut o minune: Îngerul Domnului s-a înălțat de pe altar în flacără. Manoah s-a temut că va muri, dar soția sa a spus: „Dacă Domnul ar fi vrut să ne omoare, n-ar fi luat din mâinile noastre o ardere-de-tot și un dar de mâncare“ (13.23). Aici soția arată o gândire mai spirituală și o credință mai puternică decât soțul ei. De cele mai multe ori, din punct de vedere fizic, bărbatul este mai puternic decât femeia. Dar în privința spirituală, nu este întotdeauna așa, uneori este chiar invers.

La discursul cununiei noastre, vorbitorul a folosit un tablou din natură pentru a ilustra raportul ideal de căsnicie. El a comparat soțul cu un stejar și soția cu o iederă, care se prinde de copac. Această imagine mi-a vorbit mult. Un astfel de stejar robust, neclintit doream să fiu eu!

Dar fata drăguță de lângă mine, care a devenit de câteva ore soția mea? Nu ar fi minunat dacă ea ar trăi mereu lângă mine și își va găsi în mine tăria și puterea de care are nevoie? Din acel discurs am învățat mult și l-am apreciat foarte mult pe acel vorbitor plecat acum la Domnul. Dar curând am observat că această imagine era inadecvată. Nu ni se potrivea. Am ajuns la descoperirea dureroasă că nu eram un astfel de stejar robust, care aș fi dorit să fiu. Nu am fost în toate situațiile vieții de căsnicie cel puternic. Iar soția mea nu a fost iedera dependentă. Ea a arătat că are două picioare, pe care poate să stea.

Sunt mulțumitor că această ilustrație, pe care am auzit-o mai târziu deseori, nu redă adevărata relație. Ce folos are un stejar de la o iedera? Oricât de decorativă este, ea nu-i oferă stejarului sprijin pentru a face față furtunilor de toamnă! Oricât de frumoasă este, până la urmă este numai un parazit.

De altfel, o astfel de relație nu a fost intenția lui Dumnezeu când i-a dăruit-o lui Adam pe Eva, soția sa. Aceasta nu este intenția Sa când aduce pe un bărbat și pe o femeie să-și petreacă împreună viața. Căsnicia este mult mai frumoasă și de o importanță mult mai mare, decât în acest tablou. În Biblie găsim destule exemple în care câteodată bărbatul, câteodată femeia era mai puternică din punct de vedere spiritual. Care pereche nu a trecut prin situații în care o dată soțul, altă dată soția a avut o gândire mai bună? Și în timpul încercărilor grele, o dată unul, o dată celălalt arată putere de rezistență mai mare. Un autor spunea: „Unul să fie sprijin pentru celălalt pe calea înspre casa Tatălui.“ Acest ideal ar trebui, consider eu, să fie înaintea tuturor perechilor și să încerce în puterea lui Dumnezeu să-l realizeze.

Nu știm dacă acești doi au mai avut alți copii mai târziu. Dar acest fiu le-a făcut părinților mai târziu destule probleme. Lui Samson îi dedic un capitol separat